

NÅGON STAL MIN SJÖ

Jag parkerade bilen där jag brukade i en liten ficka vid skogsvägen som så småningom ledde ner till sjön. Det var varmt och torrt i skogen och det luktade som alltid av varm sand, ljung och tallbarr. I min ryggsäck hade jag baddräkt, handduk och en flaska vatten. Det här var min årliga utflykt till Sjön.

Det var bara det att den här gången var det annorlunda. Jag hade just läst en bok av en berömd svensk författare. Den handlade om en sjö eller om händelser vid en sjö. Sjön i boken hade samma namn som den sjö jag årligen besökte och den låg i samma skog. När jag läste boken såg jag ”min” sjö framför mig hela tiden, fast kanske från andra hållet. Byggnaderna som beskrevs kunde jag dock inte föreställa mig riktigt. Därför tänkte jag titta lite närmare på dem den här gången.

Jag stängde grindarna noga efter mig när jag gick genom fårhagen trots att jag inte såg till några får. Ingen fårspillning heller. Hagen hade blivit äng och fjärilar fladdrade kring fibblor, blåklockor och harklöver. Uppe i backen låg två torp, det ena avsevärt äldre än det andra. Det gamla kom jag ihåg från min barndom. Då hade en berömd före detta 400-meterslöpare, sedermera sportjournalist, bott i det. Jag tror till och med att jag en gång varit med mina föräldrar på besök i torpet. Men vem bodde där nu? Hans barnbarn? Och hade de sedan beslutat att bygga ett nästan likadant torp alldeles intill?

Längre ner fanns ytterligare bebyggelse. En gård som blivit sommarviste? Där stod bilar och moderna utemöbler. Men rester av det gamla fanns kvar. En lagård En övergiven hönsgård. Ett mjölkbord.

Nedanför gården i sjöns östra ända fanns gott om hus, liksom en bit utmed den norra stranden. Jag stod en stund och såg på dem men gick inte nära. Jag undrade bara vilka hus det var han hade skrivit om, den där kände svenske författaren, som inte alls var från den här delen av Sverige. Vad hade han för övrigt här att göra? Hit kom man inte av en slump.

När jag var barn arrenderade mina föräldrar ett torp inte långt från sjön. Det torpet låg också vid en sjö men den var inte så fin som den här. Jag och mina jämnåriga sommarvänner gick därför ofta hit och badade. Vi cyklade så långt vägen räckte, sedan gick vi genom skogen. Vi kunde flera vägar till sjön. Men stigen som jag nu valde att gå var den enklaste och den fanns kvar.

Stigen går över stock och sten, genom ormbunkar och blåbärris. På sina ställen kan man se sjön glittra mellan träden men det är först efter en stunds promenad som man kommer ner till en liten glänta, en vik, där näckrosorna blommar och doften av pors är nästan bedövande.

På ena sidan viken störtar berget, sånär som på några avsatser, stuprätt ner i vattnet. De modigaste av oss brukade dyka från någon av avsatserna. Men det var en farlig lek. Trevligare var att simma bort till någon av de lägre avsatserna och sitta där och sola.

Andra sidan av den lilla viken är inte så brant och där hade vi en mindre utmanande dyksten. Jag såg den nu sticka upp ur vattnet, fast bara lite grann, för sommaren hade varit regnig och vattennivån i sjön var hög.

Solljuset silade ner mellan alar och björkar och jag klädde av mig och lade mina kläder och ryggsäcken på en liten gräsplätt i ena hörnet av stranden. Längst ner vid vattnet låg en upp- och nedvänd röd plasteka. Där fanns också spår efter en eldstad och lite kvarlämnat skräp, vilket tydde på att stranden då och då besöktes av människor. Jag klev över alltihop och gick ut i vattnet.

Vattnet i skogssjöarna häruppe i min trakt är bruna av humus men smakar gott. Det är varmt på ytan men har kalla stråk. Det finns gott om fisk.

Jag simmade ut ur viken mot den låga granskogsbevuxna stranden på andra sidan. Snart kunde jag se husen inne i viken. Vilka kunde det vara han skrev om? Jag såg bryggor. Vilken var hans brygga? Jag funderade ett tag på att simma över till en av dem. Jag skulle kanske känna igen den om han nu talade sanning. Men vad är det som säger att en författare talar sanning? Och vad är för övrigt sanning?

Jag vände om och simmade in till stranden och sedan jag tagit av mig baddräkten satte jag mig insvept i min frottéhandduk på den upp- och nedvända ekan och såg ut över sjön. Vid den här sjön hade jag upplevt en passion. Här hade vi badat och älskat. Han och jag. Och myggen hade bitit oss. En gång hade jag haft med mig kamera och vi hade fotograferat varandra nakna, i utmanande ställningar och poser. Leken hade gjort både oss och myggen upphetsade och jag hade till slut slängt kameran och sprungit ut i vattnet. Han hade kommit efter och där hade vi upptäckt vad undervattens kärlek var.

Ett trollsländepar lyfte från ett näckrosblad och dansade framför mig med solskimrande vingar. De strök förbi mitt hår och mina axlar som om de ville något. Sedan avlägsnade de sig. Men jag satt kvar. Och plötsligt kände jag mig sömnig.

Jag hörde årtagen innan jag såg båten. Men efter en stund dök den upp bakom dykstenen och jag såg att den hade en ensam man ombord. Han rodde rytmiskt och kraftfullt och det verkade som om han styrde in mot min vik. Jag satt stilla. När han fick syn på mig skulle han sannolikt ändra kurs, tänkte jag. Men han vände sig inte om, inte förrän han var alldeles nära land. Då vred han på huvudet och på hela kroppen medan han höll upp årona och långsamt lät båten glida mot land.

Först när båten skrapade mot sanden längst inne vid stranden verkade han upptäcka mig. Jag såg hur han ryckte till. Men båten stod redan på grund och för att få den flott igen måste han kliva ner i vattnet.

Mannen såg ut att vara i övre medelåldern. Han var klädd i bruna byxor, blå skjorta och bar trots värmen en kort brun jacka. Han var kraftig och påfallande blond. Han såg förlägen ut när han mötte min blick.

- Förlåt, sa han, det brukar inte vara någon här. Jag badar här ibland.

- Jag också, sa jag. Det är en fin vik.

Han svarade inte.

- En fin sjö, tillade jag. Jag badade här som barn. Den är liksom min.

Han log.

Jag reste mig för att gå upp och klä på mig. Då slog det mig. Jag visste naturligtvis vem mannen var. Och jag hade sökt honom, även om det verkade som om det var han som hade funnit mig, nästan naken vid en sjö som han kanske betraktade som sin, eftersom han hade skrivit om den. Men det skulle jag också göra. Och jag var i alla fall här först. Jag vände mig om och såg på honom. Han stod kvar i båten, obeslutsam, som om han väntade på att jag skulle säga något. Och jag kände att det var min replik.

- Herr Evander, förmodar jag? sa jag.

Han log men svarade inte.

- Herr Evander, fortsatte jag, ni stal min sjö.

- Nej, sa han, jag lånade den bara.

- Ni kunde ha frågat först.

- Ja, förlåt!

- Det var ändå tur ni dök upp. Annars hade jag fortsatt leta efter er.

- För att gräla på mig?

- För att tala om för er att man inte stjälar sjöar.

Han stod kvar i båten, tyst.

- För att gottgöra kan ni få visa mig bryggan. Och huset ni bodde i, lade jag till.

- Hoppa i! sa han.

Mina kläder och min ryggsäck, allt låg där jag hade lagt det. Och med handduken knuten kring kroppen försökte jag klä mig. Därpå gick jag tillbaka mot stranden och båten med mannen i. Men där blev jag stående. För där fanns ingen båt. Och ingen man. Jag tyckte mig höra ljudet av rytmiska årtag dö ut bakom udden. Men jag var inte säker. Jag stod en stund och såg ut över sjön. Små vågor skvalpade mot dykstenen. Solen gick i moln. Jag frös. Då upptäckte jag att jag var naken. Handduken hade fallit ner på marken. Jag böjde mig ner och tog upp den.

Jag tog på mig mina kläder, innan jag långsamt började gå min stig tillbaka.